LAURIE FOREST
VZPURNÉ MÁGYNĚ
FANTASY

VZPURNÉ MÁGYNĚ

THE REBEL MAGES
© 2019 by Laurie Forest

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Julie Tesla, 2025
Cover © Martin Kopecký, 2025
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6911-7 (pdf)

LAURIE FOREST

VZPURNÉ MÁGYNĚ

PŘELOŽILA JULIE TESLA

KING COOL

OBSAH

ZASVĚCENÁ

PROLOG		11
1. KAPITOLA	Přední linie	13
2. KAPITOLA	Jules Kristian	18
3. KAPITOLA	Vězeňkyně	26
4. KAPITOLA	Hůlka moci	35
5. KAPITOLA	Štít	39
6. KAPITOLA	Mág blesků	45
7. KAPITOLA	Magická energie	49
8. KAPITOLA	Vale Gardner	53
9. KAPITOLA	Černá čarodějka	56
10. KAPITOLA	Dryáda	59
11. KAPITOLA	Odtržená od světa	63
12. KAPITOLA	Zasvěcení	67
13. KAPITOLA	Děvče od Dolní řeky	81
14. KAPITOLA	Mág páté úrovně	87
15. KAPITOLA	Vymezené hranice	94
16. KAPITOLA	Staen'en	96
17. KAPITOLA	Květy železného stromu	101
18. KAPITOLA	Vyšívání	105
19. KAPITOLA	Dravci	111
20. KAPITOLA	Mágové	117
21. KAPITOLA	Sanguin'in	129
22. KAPITOLA	Voltické moře	136
23. KAPITOLA	Domov	144
24. KAPITOLA	Modrý blesk	155
25. KAPITOLA	Valgard	167
26. KAPITOLA	Spřízněné linie	175
27. KAPITOLA	Zbraně	183
28. KAPITOLA	Sami	190
29. KAPITOLA	Selkie	194
30. KAPITOLA	Runový jestřáb	201
31. KAPITOLA	Oheň	209
EPILOG		215

SVĚTELNÁ MÁGYNĚ

PROLOG 231

ČÁST PRVNÍ

1. KAPITOLA Zasvěcení 233
2. KAPITOLA Valgard 242
3. KAPITOLA Tobias 249
4. KAPITOLA Posvátná Hůlka moci 257
5. KAPITOLA Legendy o hůlce 264
6. KAPITOLA Vyslanci Rady 268
7. KAPITOLA Útěk 273
8. KAPITOLA Hůlka 277

ČÁST DRUHÁ

1. KAPITOLA Univerzita 281
2. KAPITOLA Rivyr'el Talonir 293
3. KAPITOLA Druh 304
4. KAPITOLA Propast 311
5. KAPITOLA Pátrací kouzlo 319
6. KAPITOLA Za'ya 334
7. KAPITOLA Smaragdalfarové 341
8. KAPITOLA Zalyn'or 351
9. KAPITOLA Runová dýka 368
10. KAPITOLA Tajemství 376
11. KAPITOLA Úkryt v lese 382
12. KAPITOLA Alfsiger 389
13. KAPITOLA Světelná mágyně 399
14. KAPITOLA Ochranné runy 409
15. KAPITOLA Nechráněná 414

16. KAPITOLA Ra'Ven 420
17. KAPITOLA Zasvěcovací linie 424
18. KAPITOLA Oheň 433
19. KAPITOLA Vutrinky 436
20. KAPITOLA Proroctví 440
21. KAPITOLA Svoboda 444
22. KAPITOLA Pozorovatelé 451
23. KAPITOLA Útěk 455
24. KAPITOLA Elloren Gardnerová 458

Poděkování 467

Věnováno Diane Dexterové –
neúnavné bojovnici za mládež,
talentované spisovatelce, čtenářce,
oddané matce a mé dobré kamarádce.

ZASVĚCENÁ

Sever
Ledové hory
Maelorie
Alfsigerské území
Pyrranské ostrovy
území severních Lupínů
Gardnerie
Keltanie
Valgard
Malthoriánský záliv
Voltické moře
Rothir
Faeské ostrovy
území jižních Lupínů
Západní průsmyk
Keltanie
ZÁPADNÍ ŘÍŠE
Před říšskou válkou

Severní hvozd
Severní Caledonské pohoří
Halfix
Amazské území
Severní hřbet
Východní průsmyk
Verpax
Verpacie
Lyndon
Jižní hřbet
Jižní Caledonské pohoří
země Urisků
Univerzita
Keltská vojenská základna

PROLOG

Už jsem si dávno zvykla na jména, jimiž nás častují.

Vrány. Švábi. Ježibaby.

Už nepláču, když do mě strčí na tržišti nebo na mě plivnou na ulici. Snáším jejich posměšné, nenávistné pohledy i ochranná znamení, která přede mnou dělají, aby odehnali mé domnělé zlo.

Jsem Gardneriánka.

To proto mě tu sotva trpí, ztracenou v moři Keltů, a to jen díky tomu, že je mé nadání pro míchání léčivých odvarů v této malé, odlehlé vesnici považováno za užitečné.

Nejspíš bych to měla jednodušší, kdybych se svým vzhledem tolik neodlišovala od ostatních. Mé tmavé vlasy a zelené oči možná nejsou tak nápadné, ale podle černé tuniky, dlouhé sukně a náhrdelníku se stříbrnou koulí Erthie je jasné, že patřím mezi První děti. A asi nejvýraznějším znakem ze všech je slabý smaragdový třpyt mojí kůže, viditelný zvlášť ve tmě. Kvůli němu nemůžu skrýt, co jsem zač.

Gardneriánská mágyně.

Nenáviděná všemi kromě vlastních lidí.

Když na naši stodolu namalovali nápis Kacíři *a zapálili ji, myslela jsem si, že horší už to být nemůže.*

Dokud neposlali draky.

Jenže nepočítali s tím, že máme vlastní draky. A rozhodně nepočítali s Ní.

S naší Velkou mágyní. Nositelku ohně. Bouří smrti. Vraní kouzelnicí.

S naší spásou.

Černou čarodějkou.

1. KAPITOLA

PŘEDNÍ LINIE

„S vránami už neobchodujeme," prohlásí paní Darrowová.

Stojí s pěstí opřenou o široký bok, na růžolící tváři vítězoslavný úšklebek. Zpod karmínového šátku jí padají uvolněné prameny světlých vlasů a na bujném poprsí má připevněnou vlaječku Keltanie – kovově černé X na obdélníku krvavě rudého plátna.

Její manžel, kupec Darrow, se tváří rozpačitě. Svou keltskou vlaječku má ledabyle připnutou u ramene, pohrává si s hladkým počítadlem a očima hypnotizuje dřevěný pult před sebou, aby se vyhnul mému pohledu.

Vzedme se ve mně panika. Pevně sevřu svou apatykářskou bedýnku s lékovými lahvičkami úhledně seřazenými v přihrádkách, kterou jsem před ně postavila. Pomyslím na peníze potřebné k cestě na východ do Verpacie. Na rudý odstín listů, na zimu, co je nám v patách. Na svého starého dědečka a mladšího bratra.

Doveshire už pro Gardneriány není bezpečný. Trvalo nám s bratrem Wrenem celou věčnost, než jsme našeho tvrdohlavého dědečka přesvědčili, že musíme odejít, ale teď už máme všechno připravené – vůz je naložený, koně zapřažení, dům zamknutý.

Potřebujeme jen peníze za tyhle léčivé odvary, které jsem vařila celé týdny. Peníze, s nimiž jsme počítali na nákup zásob nutných k přežití.

Narovnám ramena a snažím se neuhnout před zamračeným pohledem paní Darrowové. „Tomu nerozumím. Když jsem tu byla naposledy, s radostí jste ode mě ty léky koupila."

Znechuceně si odfrkne. „Zlí čarodějové se zlou magií, přesně to jste. Nejdřív překroutíte víru, která patří *nám*. Pak použijete tu

svou zlou magii a ukradnete nám obrovský kus *naší* země." Vzdorně zvedne bradu a jedovatě se usměje. „Situace se ale obrací. Vaše magie *vyprchala*."

Na tom, co říká, je bohužel pro mnoho Gardneriánů něco pravdy. Většina mého lidu v sobě nemá vůbec žádnou nebo přinejlepším slabou magii. A Velkého mága jsme mezi sebou neměli už celé generace. Naše magie ale není zlá a já jsem paní Darrowové ani nikomu jinému nikdy neublížila – i když právě teď jsem ve velkém pokušení.

Otočím se k jejímu manželovi, ale stále na sobě cítím její rozzlobený pohled. „Prosím, pane Darrowe," žadoním. Můj vlastní nuceně zdvořilý tón mi v uších zní falešně. „Příprava těch lektvarů pro váš obchod mi zabrala celé týdny. Moje rodina spoléhá na to, že je prodám."

Zdá se, že se v kupci hnulo svědomí. Vrásčitá tvář se mu rozpačitě napne. „Naposledy, Tesslo," zabručí a dál se vyhýbá mému pohledu. Přitáhne si lahvičky s léky blíž, aby si je prohlédl.

Paní Darrowová se na něj zlostně podívá, popadne bedýnku a odstrčí ji od nás obou.

„Vezmeme si je." Zlomyslně se usměje. „Stejně jako jste si vy vrány vzaly naši zemi." Přísně se na svého muže zamračí. „Bez placení."

Nejsem si jistá, jestli jsem ji slyšela správně. „Cože?"

Probodne mě pohledem. „Prokoukli jsme vás. Myslíte si, že mávnete hůlkami a seberete nám všechno přímo pod nosem. Jenže tentokrát ne. Tentokrát budeme bojovat a všechny vás vyřídíme dřív, než stihnete vychovat dalšího Velkého mága. A vezmeme si svou zemi *zpátky*."

Srdce mi buší jako o život. Natáhnu se po bedýnce, ale ona mě předběhne a odtáhne ji z dosahu právě ve chvíli, kdy do cechovního obchodu vpadne Brandon se dvěma dalšími statnými kovářskými učni.

„To nemůžete," protestuju plná spravedlivého hněvu a narůstajícího zoufalství, když bedýnku postaví na vysokou polici za sebou. „Je to celý měsíc práce. Nemáme s čím jiným obchodovat. To je *krádež*."

„Máte tu švábku? Dělá problémy?" Brandon se přiloudá až ke mně. Páchne potem a kouřem, světlé vlasy má umaštěné a vlaječku Keltanie připnutou přímo na srdci.

Vzhlédnu k němu s neskrývaným odporem. Brandon sebejistě natáhne širokou, špinavou ruku a chce mi prohrábnout vlasy. Trhnu sebou a on se zasměje, v očích se mu mihne krutý záblesk. „Aspoň, že je to hezká švábka."

„Vážně?" přitočí se k němu Gerrig a začne si mě prohlížet. Ohryzek mu na dlouhém hubeném krku poskakuje nahoru a dolů. Prstem mi odhrne okraj tuniky.

„Nikdy nevíš, když chodí zabalené v těch svých černých hadrech. Co my víme, klidně může mít tři kozy."

Ucuknu a připlácnu si lem tuniky zpátky. Mladíci i paní Darrowová propuknou v smích a já zrudnu hrůzou a rozpaky. Jsem ohromená jejich bezostyšnou krutostí a snažím se zadržet slzy.

„Mohli bychom to zkontrolovat," navrhne zavalitý Colton se zlomyslným zábleskem v očích.

Jejich pochechtávání přejde v chlípný smích. Couvnu, střelím pohledem ke dveřím a pak se zoufale podívám zpátky na své léky.

Kupec Darrow nedovolí, aby mi ublížili, uklidňuju se. *Nikdy ke mně nebyl zlý. A určitě mi zaplatí.*

Skrz velká okna obchodu koutkem oka zahlédnu, jak po ulici běží mladí keltští muži ozbrojení luky a meči, na pažích přišpendlenou vlaječku Keltanie. Mysl mi zachvátí zmatek a narůstající zděšení.

„Co se děje?" zeptám se nervózně. „Kam běží?"

Brandon se ke mně nakloní a já vím, co odpoví, ještě než promluví.

„Zbavit se vás."

Čistka.

Vesničané si o tom šuškají už celé měsíce, od doby, kdy se rozhořely nepokoje na hranicích, a když procházím kolem, tiše syčí výhrůžky. Dědeček nad tím neustále mával rukou jako nad přehnaným chvástáním, a tak jsme tu hloupě zůstali.

Můj plán na útěk přišel pozdě. O jediný den.

Ustoupím od Brandona a najednou se mi zvedne žaludek, když si uvědomím, v jakém jsme nebezpečí. Musím se dostat domů za dědečkem a Wrenem. Musím je okamžitě odvést do bezpečí. A musím se zmocnit dědečkovy hůlky, abych mohla použít veškerou magii, kterou v sobě mám, a ochránila je.

„Pojď, Edgarde," zamručí paní Darrowová úlisně na svého manžela a v očích se jí mstivě zablýskne. Prohlédne si neklidný dav na ulici a pak Brandona a jeho společníky – a mě, očividně neozbrojenou a zranitelnou. „Vykašli se na tu holku," nařídí mu, když kupec s ustaraným výrazem zaváhá. „Ať se s vránami vypořádají mladí."

Hrdlo se mi stáhne. „Prosím, pane Darrowe," vysoukám ze sebe. „Vždycky jste k nám byl férový."

Kupec se podívá na mladíky a pak zpátky na mě. Mezi obočím se mu objeví hluboká vráska, zjevně je rozpolcený.

Kolem oken se mihne další houf mužů. Ohánějí se noži a meči, někteří sedí na koních a všichni míří směrem k mému domovu dál po proudu řeky.

Moje panika vyvrcholí, když se otočím zpátky a uvidím kupce Darrowa a jeho ženu tiše vklouznout do zadní části obchodu. Těžký závěs za nimi zapadne.

Lačnému Coltonovi to dodá odvahu, olízne si ret a tváře mu zbarví rudé skvrny, zatímco zírá na mé tělo. „Neměli bychom zjistit, co je pod vší tou černou?"

„Nech mě být, Coltone," pronesu a couvám co nejdál, až sukní narazím na sud s obilím.

„*Nech mě být, Coltone*," paroduje mě vysokým hlasem, který Brandona rozesměje.

Gerrig si posměšně odfrkne a vzrušeně se usměje. „Myslí si, že jsou lepší než my. Že oni jsou ty pravé První děti."

„Jsi pro nás až moc dobrá?" ušklíbne se Brandon a samolibě si mě prohlíží. „To proto chodíš s nosem tak vysoko nahoru?"

„Přestaň, Brandone," zasyčím a probodávám ho pohledem. *Kéž bych tak měla hůlku.*

„Nebo *co*?" vysmívá se mi Brandon a blíží se ke mně. „Zamáváš na nás kouzelnou hůlkou? Nemáš ani ponětí, co se chystá, že ne?"

„To stačí," trvám na svém. Srdce mi divoce buší. „Musím jít." Chci ho obejít, ale on vymrští svalnatou paži a zachytí mě.

„Ne tak rychle, čarodějko."

S rostoucím zoufalstvím se vysmeknu z jeho sevření a pokusím se kolem něj projít z druhé strany.

Brandon se směje spolu se svými přáteli, popadne mě a hrubě se mnou trhne zpátky.

Celá rozzuřená se otočím a spodní částí dlaně ho tvrdě udeřím do nosu, až mi celou paží projede ostrá bolest.

Překvapeně zakolísá a ruka mu vyletí k nosu. Mezi prsty mu prosakuje krev. Zlostně na něj zírám.

Přimhouří oči, ale než se stihnu rozběhnout ke dveřím, vyrazí vpřed a uhodí mě do obličeje.

V šoku se zapotácím, ztratím rovnováhu a padám na zem. Brandon se ke mně blíží a já se od něj plazím pryč, omámená jeho ranou.

Vtom se dveře do obchodu se zavrzáním otevřou.

„Uhoď ji ještě jednou a rozpůlím ti hlavu, Brandone. Přísahám, že to udělám."

Brandon se zastaví, pěst sevřenou ve vzduchu.

Ve dveřích stojí Jules Kristian a míří šípem přímo na Brandonovu hlavu.

Vysoký, hubený Jules. Můj keltský soused. Brýle má nakřivo, hnědé vlasy jako obvykle rozcuchané. Nikde nevidím připnutou vlaječku. Oblečený do tuniky a kalhot v zemitých barvách vypadá jako jeden z nich. Jenže není jako oni – nikdy nejde slepě s davem, vždycky se rozhoduje sám za sebe.

A udělal velice špatné rozhodnutí přátelit se se mnou.

2. KAPITOLA

JULES KRISTIAN

Brandon i jeho dva kamarádi stojí jako přimrazení, jako by je ohromilo, že se jim knihomol Jules odvážil postavit.

Vděčně se chopím příležitosti, proběhnu mezerou mezi Brandonem a Gerrigem, prosmýknu se kolem Julese a vyrazím ven hlavními dveřmi tak rychle, že málem zakopnu na dřevěných schodech.

Při pohledu, jaký se mi naskytne, se prudce zarazím. Žaludek se mi sevře jako ve svěráku.

Uprostřed pěticípé křižovatky, kousek od ústředního vyvýšeného pódia vesnice, stojí vůz obklopený hlasitým, rozzuřeným davem Keltů. Vůz je nacpaný černě oděnými Gardneriány s tmavými vlasy, zelenýma očima a třpytivě zelenou kůží.

Všechny je znám.

Než mě kdokoli z davu stihne zahlédnout, vrhnu se za sudy s obilím. S bušícím srdcem nakouknu skrz mezery mezi nimi. Ulice jsou plné lidí, nevidím žádnou únikovou cestu. Jestli se odsud ale nedostanu, skončím spolu se svými gardneriánskými sousedy na tom voze.

Na okraji vozu stojí mág Krell, klidný, laskavý bednář. Mrká a nepřítomně zírá na dav, zatímco lidé kolem vozem houpou a chrlí urážky. Chybí mu brýle a jednu tvář mu zbarvuje velká modřina. Před lety mi vyrobil sadu dřevěných zvířátek, tak maličkých, že se mi všechna vešla do dlaně. Jeho postarší žena se k němu tiskne, oči má vytřeštěné a plné hrůzy a bílé vlasy jí poletují jako nezpracovaná vlna. Mágyně Cookeová, mlčenlivá vdova, která se živí prodejem bylinek a čajů, se krčí a jednou rukou si chrání obličej. Mladý mrzutý Rolland hrozí pěstí a hloupě křičí zpátky na dav. Vtom ho do hlavy

zasáhne velký kámen a on padne na záda. Na vůz se snese další sprška kamení a mágyně Cookeová se sehne, vykřikne a obě ruce jí vylétnou k obličeji. Když znovu zvedne hlavu, po spánku jí teče krev.

Hlasy zesílí, když vesnický kovář a jeho urostlý syn Orik vyvlečou na pódium mladou blonďatou Keltku. Vlasy má oškubané nakrátko a na krku jí visí cedulka s nápisem ŠVÁBÍ DĚVKA. Srdce se mi rozbuší až v krku, když si uvědomím, že je to krotká Daisie, kovářova vlastní dcera. Marně se vzpírá, zatímco ji strkají do vozu s Gardneriány. Hned po ní na pódium přitáhnou bezvládného, černě oděného gardneriánského mladíka se zakrváceným obličejem a cedulkou s nápisem ŠPINAVÁ VRÁNA – tichého Gramma, který se Daisie léta dvoří. Ztrácím ho z dohledu, když ho mlynář shodí z pódia přímo do krvežíznivého, burácejícího davu.

Moře hlasů se slévá v jednolitou masu, ale některá z rozzuřených slov jsou slyšet zřetelně.

„Zabijme mágy, než zabijí oni nás!"

„Keltanie Keltům!"

„Rozšlapte ty šváby!"

„*Zabte ho!*"

„Je tu další! Schovává se tady vzadu!"

Vykřiknu, když mi velká ruka sevře paži a vytáhne mě na otevřené prostranství. Nejbližší okraj davu se ke mně otočí v jedné děsivé, vražedné vlně.

Projede mnou hrůza a zaplaví mě divoké zoufalství.

Dupu útočníkovi na nohy, drápu ho a pokouším se vyprostit. Za druhou ruku mě popadne další muž a oba mi roztáhnou paže do šířky. Divoce kopu a kroutím se v marné snaze se osvobodit.

Pak se vzduchem rozlehne uši drásající vřískot. Dav zalapá po dechu a přikrčí se. Ruce, které mě drží, se uvolní a já málem spadnu na zem.

Trhnu sebou, když se mi v zorném poli objeví obrovský černý drak a s hřměním přeletí oblohu.

Z výšky se ozve série skřeků a dav se znovu hromadně skrčí. Mraky prorazí další dva draci mávající temnými, širokými křídly. Jsou strašidelně kostnatí a křídla mají porostlá ostrým peřím. Těžké proudy vzduchu, které na nás posílají, mi lepí vlasy k hlavě. Převalí se přese mě vlna odporného zápachu připomínající zapálenou mršinu.

Z davu se ozve jásot.

Vtom mě za paži chytí další ruka. Rychle odtrhnu pohled od oblohy, ale moje panika ustoupí, když uvidím, že vedle mě stojí Jules s prstem přiloženým na rtech. Táhne mě do jedné z postranních uliček a já klopýtám, abych mu stačila, zatímco nám nad hlavou burácejí další draci.

Všichni letí stejným směrem: na sever ke Gardnerii. K mé vlasti.

Jules běží zběsilým tempem, luk přehozený přes rameno mu poskakuje nahoru a dolů. Málem mu sklouzne, když proběhneme úzkou uličkou a pak za cechovním tržištěm zahneme ostře doleva.

Téměř mě mrští za změť poškozených sudů, roztrhaných jutových pytlů a dalšího nahromaděného kupeckého harampádí. Přikrčím se a loktem při tom bolestivě narazím do velké bedny. Vzápětí přes nás Jules přehodí starý pytel na obilí a všechno kolem potemní.

Vtom v prašné uličce zaduní těžké boty a přeženou se těsně kolem nás. „Utíkala tudy!“ zakřičí nějaký muž.

„Musí mít namířeno ke Švábímu břehu,“ odpoví další.

Můj dech mi připadá neuvěřitelně hlasitý. Zakryju si ústa a nos dlaní, abych ho ztišila. Začíná mi být na omdlení, jak mi krev tepe v uších a strach mě hrozí roztrhat na milion ostrých střepů.

Kolem duní další boty, ale hlasy se začínají vzdalovat. „Běžela tudy! Směrem k řece!“

Ulička konečně utichne a Jules vykoukne ven. Pod pytel pronikne slabé světlo.

Hlava se mi točí, srdce mi divoce buší. *Můj bratr. Můj dědeček.* Celý můj vesmír se smrskne do jediného bodu: dusivého strachu o rodinu.

Zašeptám ohnivé zaklínadlo a vytáhnu ze země klubíčko magie.

Kouzlo zasyčí a jeho bzučící vlákno se mi těsně stočí v hrudi. Ucítím bolest bodající jako rotující klubko jehel. Bez hůlky s touhle magií sice nic nezmůžu, ale vyzařuje z ní uklidňující teplo, které tlumí moji rostoucí paniku.

„Musíme se dostat nahoru,“ zachraptím udýchaně a trhnu hlavou směrem k malému kopci za našimi zády. „Shora uvidíme všechno. A je to nejrychlejší cesta k naší chalupě.“ Významně se na něj podívám. „Když se tam dostaneme, můžu vzít hůlku.“

Jules vytřeští oči, ale přikývne na souhlas. Ví, že jsem s dědečkovou hůlkou experimentovala, i když bych neměla. Kdysi patřila mému otci, ale po jeho smrti ji naše Rada mágů darovala jako poctu mému dědečkovi, přestože v sobě nemá v podstatě žádnou magii. Je špatně zkonstruovaná, vrstvy nekvalitního dřeva jsou nerovnoměrně lepené, ale i tak je štěstí, že ji vůbec máme. Většina Gardneriánů, zvlášť těch chudších, jako jsme my, žádnou nevlastní. I tak obyčejná hůlka jako ta naše je neskutečně drahá – je obtížné ji vyrobit a ještě těžší ji sehnat.

Já s ní ale umím zacházet.

Na rozdíl od většiny žen naší rasy v sobě trochu magie mám.

Jules z nás opatrně, potichu, se všemi svaly v pohotovosti, stáhne pytel. Přikrčení proklouzneme křovím za odpadky a zamíříme do malého lesíku na okraji města, který se prudce zvedá a tvoří Crykesův kopec.

Je to moje a Julesova malá hora – jedno z mála míst, kam se spolu Kelt s Gardneriánkou můžou vydat, aniž by si jich někdo všiml. Strávili jsme na jejím vrcholu nejeden letní večer, četli jsme si, smáli se, povídali si o historii a alchymii a Jules mi vyprávěl historky z univerzity.

Stmívá se. Krásný, poklidný západ slunce mezi stromy jako by se vysmíval tomu strašlivému chaosu, který se rozpoutal. Do vzduchu proniká chlad, podzim začíná zatínat drápy do léta.

Držím se Julese za ruku a on mě napůl táhne po kamenité stezce chráněné stromy. Těžké černé sukně mě zpomalují. Víme přesně, kam jít – známe tu každou zatáčku a moje tmavé oblečení splývá s dlouhými stíny.

Když dorazíme na rozeklaný vrchol, píchá mě v hrudi, jako bych spolkla střepy, a žaludek mám stažený v bolestivém uzlu.

Nad hlavou nám proletí další ohavní draci. Skrčíme se mezi skalami, aby nás nezpozorovali. Jeden drak letí tak blízko vrcholku, že rozeznávám černé šupiny na břiše a pod ním zkroucené pařáty zakončené děsivými drápy.

Celí roztřesení se zvedneme na nohy a mně se sevře srdce, když uvidím scénu před námi.

Po obloze se teď prohání celé hejno draků s vojáky v sedle. Letí na sever jako plochý černý roj obřího hmyzu se svištícími křídly.

Vřískají na sebe a jasně oranžový západ slunce vykresluje jejich ďábelské siluety.

Otočím hlavu a sleduju jejich pohyb. Zvednu se o kousek výš a podívám se dolů k řece Wey, k domovu.

Naše chalupa hoří jasným plamenem.

Všechny gardneriánské usedlosti podél řeky hoří. Klubko uklidňující magie ve mně v jediném bolestivém záchvěvu zhasne.

„*Můj dům!*“ vykřiknu. Kolena se mi podlomí a já se sesunu na kamenitou zem.

„*Ne*,“ zalapá po dechu Jules s očima upřenýma na můj domek.

„Ach, Prastarý,“ zakvílím a z hrudi se mi vydere hlasitý vzlyk. Přitisknu dlaně ke skále za sebou. „Julesi, myslíš, že jsou naživu?“

Klesne vedle mě, zatímco nad námi prolétávají další draci, zvedne ruce a položí mi je na ramena.

„Prastarý, pomoz mi,“ naříkám. Hruď se mi prudce zvedá a jsem si jistá, že se pozvracím. Podívám se na Julese s ochromujícím zoufalstvím. „Myslíš, že je zabili?“

Otevře ústa, ale nevyjdou z nich žádná slova. Celý můj svět se bortí. Sesunu se k zemi, Jules mě ovšem zachytí a sevře mě v objetí.

„Jsou mrtví, že ano?“ zasténám mu do hrudi a v zoufalství kývám hlavou ze strany na stranu.

„Nevím,“ odpoví a obejme mě o něco pevněji.

„Moje matka i otec jsou mrtví. A teď i dědeček s Wrenem.“ Zvedne ruku a pohladí mě po vlasech. „Ach, Julesi,“ vzlyknu, „dědeček mi tu hůlku měl nechat! Měl nás nechat odejít dřív!“

„Já vím. Já vím, Tesslo.“

„Mohla jsem je zachránit!“ Vyjde ze mě tichý, zmučený nářek.

Zalykám se slzami. Odtáhnu se od Julese, nejistě se zvednu a podívám se k severu.

Hejno draků se jako temná skvrna neúprosně valí přes Caledonské pohoří směrem k centrální Gardnerii. Keltové proměnili celé Crykesovo pole ve vojenskou základnu. Tyčí se na něm řady tmavých stanů a geometrických struktur s runovými znaky a prostor je ozářený stovkami pochodní. Někteří draci se snášejí dolů.

Zděšeně se otočím k jihu a uvidím velkou masu keltských vojáků v rezavých vojenských tunikách přes černé kalhoty. Jedou v těsné formaci po jižní silnici směrem k Doveshiru. Doprovázejí je urisští

vojáci – mohutní geomantikové se špičatýma ušima, modrými vlasy a kůží v nebesky modrém odstínu své vojenské třídy. Jejich kobaltově modrou zbroj pokrývají zářivé georuny. Někteří z Urisků se vezou na hydrénách, strašlivých štětinatých zvířatech s těly podobnými kancům a kly, které se v ubývajícím světle lesknou. Jiní jedou na vozech poháněných svítícími runami místo kol a koní.

Západní silnice je ucpaná keltskými rodinami prchajícími k pobřeží, pryč od bojů. Jejich vozy jsou naložené lidmi a majetkem a ověšené rudými prapory s černým X.

„Mají ikaralského démona!“ zalapám po dechu, když zpozoruju okřídleného vojáka na hydréně. Vypadá podobně jako modří urisští vojáci, až na žhnoucí pohled a opeřená černá křídla, která se mu hrozivě rozprostírají na zádech, podobají se křídlům draků na obloze nad námi.

Zlovolný.

Zatočí se mi hlava. Sesunu se k zemi, zády se opřu o širokou skálu a s pláčem se kolébám ze strany na stranu.

Jules se ke mně skloní a vezme mě za ruku. „Odejdi se mnou,“ navrhne hlasem pevným jako ocel. „Najdu pro tebe keltské oblečení. Utečeme.“

Natáhnu k němu paži. Moje zelená kůže se v houstnoucím šeru smaragdově leskne. „Nemá to cenu, Julesi. Jak bychom asi skryli *tohle*?“

Čelist mu ztvrdne. „Propašuju tě do Verpacie.“

S pláčem zavrtím hlavou. „Chytí nás. Určitě už zavřeli hranice.“

„Studuju na univerzitě,“ trvá na svém. „Znám lidi, kteří by nám mohli pomoct.“

„Ale co moje rodina?“ zasténám zoufale.

„*Já* budu tvoje rodina.“

Prohlásí to s tak skálopevným přesvědčením, že mi slzy uvíznou v krku. Ohromeně se na něj podívám.

„Vezmu si tě,“ pokračuje. „Nějak se dostaneme do Verpacie a já si tě vezmu za ženu. Pořídíme si tam chalupu. Někde na samotě. Najdu si práci na univerzitě a schovám tě.“

„Gardneriáni se neberou,“ připomenu mu, hlas přidušený žalem nad mou rodinou a mým lidem. „*Zasvěcujeme se*. A pak pouto zpečeťujeme.“ Úzkost se ve mně zvedá jako děsivá vlna. „Prostě

mě tu nech, Julesi. Jenom tě kvůli mně zabijí. Nemůžeš mi pomoct."

„*Můžu*."

Zhluboka, roztřeseně se nadechnu. *Laskavý, bláznivý Jules*. Dotknu se jeho tváře. Ty jeho vystouplé lícní kosti a nekonečně inteligentní oči.

„Nemůžeš si mě vzít, Julesi," řeknu mu s chvějícími se rty. „Nejsem Keltka."

V obličeji se mu objeví zarputilý výraz. „To je mi jedno! Záleželo mi na tom snad někdy?"

„Vždycky budu Gardneriánka."

„Tak buď Gardneriánka," opáčí tvrdohlavě. „Zařídíme si život ve Verpacii. A až se situace uklidní, můžeme se zasvětit, jestli to jde. Je mi to jedno, zasvětím se s tebou."

Už nějakou dobu vím, že ke mně Jules něco cítí. Postupně to v něm narůstalo. Viděla jsem to v žáru jeho očí, když se na mě podíval. V novém napětí mezi námi. Vždycky se ale držel uctivě zpátky, nejistý tím, jak to cítím já. Ohromí mě, když ho slyším mluvit tak otevřeně.

„Půjdeme přes hory," plánuje. „Můžeš zůstat tady a já zatím seženu koně a zásoby."

„Co když jsou pořád naživu?" Můj hlas je tichý a slabý, vím, že lpím na nesmyslné naději. Můj nemohoucí, chřadnoucí dědeček a nemocný osmiletý bratr. Jaká je šance, že tomu všemu unikli?

Jules se na mě vážně podívá. Oba víme, jaká je nejspíš pravda.

„Co by chtěli, abys udělala?" zeptá se Jules s napjatou čelistí.

Mé slzy prořízne hořký smích. „Dědeček by chtěl, abych tě shodila tady z toho útesu." Při pomyšlení na svého mírného, hluboce věřícího dědečka a jeho zapřisáhlou nenávist ke Keltům se znovu rozpláču. Z té bizarní představy Kelta Julese zasvěceného s jeho vnučkou by se zhrozil – ze stejných důvodů, z jakých tak bláhově, slepě dbal na naše náboženské předpisy, které ženám zakazují ovládat hůlky bez souhlasu Rady mágů.

„A co by chtěl Wren?" řekne Jules, tentokrát tišeji.

Vzpomenu si na bratrův široký úsměv, vzchopím se a drsně si otřu slzy. „Chtěl by, abych šla s tebou."

„A uděláš to?" Pohladí mě po tváři. „Odejdeš se mnou?"

Přikývnu a nechám se přitáhnout do jeho hřejivého objetí.

Po mé levici zapraská větvička.

„No není to dojemné?“

Jules ztuhne a já při zvuku známého hlasu celá zblednu.

Jen pár kroků od nás stojí Brandon a vítězoslavně se usmívá, zatímco nás obklopují tři keltští vojáci s tasenými meči.

3. KAPITOLA

VĚZEŇKYNĚ

„Kde je můj bratr? A můj dědeček?“ Hlas mám ochraptělý strachem, když po lesní cestě klopýtám směrem ke Crykesovu poli. Nenápadně při tom ze země vytahuju kousky magie a ukládám v sobě sílu, i když to bolí – tolik energie, kterou nemám jak využít.

Potřebuju hůlku.

Brandon se zasměje. „Přestaň žvanit, čarodějko.“ Strčí do mě tak hrubě, až málem upadnu. Narovnám se a dusím v sobě vztek.

Přimhouřím oči, vytáhnu další vlákno magie a omotám ho kolem ostatních hluboko uvnitř. Gardneriánská magie se pojí s magickými živly – ohněm, vodou, vzduchem, zemí a světlem. Já v sobě mám převážně oheň. Hodně ohně.

Julese ženou nemilosrdně přede mnou. Jeden z vojáků, vysoký muž s plnovousem, mu čas od času dá pořádnou ránu do hlavy a pokaždé se rozesměje, když Jules málem upadne na bok. Nastal večer, hvězdy na nebi připomínají svítící špendlíky a les kolem nás pohlcují stíny.

Nad hlavou nám proletí další drak. Trhnu sebou a moje ukrytá magie mi do žeber vyšle bodavou bolest.

Tolik draků. Hrůza se mě pokouší stáhnout do propasti, ale já jí vzdoruju doutnající silou magie a držím strach na uzdě.

Jsme blízko Crykesova pole. Před námi slyším hlučný smích vojáků. Skřeky nesčetných draků v dálce nad námi i na zemi mi drásají nervy. Nedaleko se ozývá štěkání rozkazů a já rozeznávám hrubé, hluboké hlasy, které mluví ostrým jazykem Urisků.

Urisští geomantikové jsou mocní mágové z jižních zemí, kteří ovládají skrytou magii drahokamů a krystalů. A jejich armáda nedávno uzavřela spojenectví s keltskými silami. Proti mému lidu.

Les se před námi otevře a voják postrčí Julese na mýtinu. Zaváhám a s bušícím srdcem se zastavím.

Přede mnou se tyčí obrovská stodola. V temnotě lesa jsem si neuvědomila, že se blížíme k rozlehlé farmě mága Gullina. Že se nepřátelští vojáci rozhodli rozložit část tábora právě *tady*.

Před stodolou si v malých skupinkách povídají keltští a urisští vojáci. Do země jsou zapíchnuté železné pochodně. Obkružují velkou mýtinu mezi hospodářskými budovami a jejich plameny na všechno vrhají zlověstnou oranžovou záři.

Rovina se táhne až ke strmému srázu, který tvoří celou zadní hranici farmy a nabízí výhled na rozlehlé Crykesovo pole pod námi. Na poli se mihotá nespočet táborových ohňů rozdělaných mezi řadami keltských vojenských stanů a urisských přístřešků, které označují georuny. V dálce, hned za řekou, pořád hoří naše chalupa i domy našich sousedů a ve vzduchu se vznáší těžký pach zuhelnatělého dřeva. Na noční obloze daleko na severu rozeznávám siluety draků letících směrem ke Gardnerii.

„Hni sebou," přikáže mi Brandon a postrčí mě.

Několik keltských vojáků se otočí a prohlíží si mě. Barva jejich rudých uniforem připomíná ve světle pochodní krev a tváře se jim při pohledu na mě naplní temným zájmem.

Tlačím vlny své ohnivé magie proti strachu, který mě hrozí pohltit. Příliv tepla mi dodává odvahu. Pozoruju rozptýlené urisské vojáky – díky svým magickým schopnostem působí mnohem děsivěji než Keltové – a cítím, jak do sebe vtahuju další magii, abych se uklidnila. Vojáci vypadají nebezpečně, na zádech se jim lesknou drahokamy vykládané kůsy. Jeden z geomantiků projíždí kolem na vrčící hydréně. Její ošklivá hlava s kly se pod napjatými otěžemi kývá ze strany na stranu.

Většina urisských vojáků s modře zbarvenou kůží působí vojensky jednotvárně, jen jeden výrazně vyčnívá. Má na sobě nejvíc run ze všech a tančící světlo pochodní se jasně odráží od drahokamů na jeho zbroji. Dlaně a zápěstí mu obepínají safíry a šikmo přes hruď se mu táhne šňůra různobarevných drahokamů. Aura síly ho obklopuje jako jemná modrá mlha a už jen množství drahokamů, které má na sobě, napovídá, že jde o *strafelinga*, jednu z nejmocnějších tříd urisských geomantiků.

Strafeling stojí vedle keltského velitele s úhledně zastřiženým světlým plnovousem, tmavě rudou keltskou uniformou lemují černé pruhy kolem paží a na okraji pláště. Po boku velitele se tyčí obrovský světlovlasý paladin, jeden z nejsilnějších a nejobávanějších keltských bojovníků, s impozantní válečnou sekerou připevněnou na širokých zádech.

Vojáci nás postrčí vpřed, všichni tři muži se otočí a podívají se na mě a Julese. Keltský velitel má tvrdý a jistý pohled, *strafeling* se tváří zvědavě. Paladin zkříží široké paže na svalnaté hrudi a chlípně si mě prohlíží.

Držím se své magie, dusím v sobě hrůzu a nutím se neuhnout před paladinovým pohledem. Potom mi zrak sklouzne k tenkému kousku světlého dřeva se spirálovitou rukojetí, který má zastrčený za opaskem se zbraněmi. Klubko magie se mi v hrudi rozžhaví doběla.

Hůlka!

Proč by ale měl keltský voják gardneriánskou hůlku? Keltové přece žádnou magii neovládají.

„Kdo je tohle?“ vyštěkne keltský velitel na Brandona a ukáže na Julese.

Jules tam stojí s pěstmi zaťatými podél boků, po pohmožděné, rozštípnuté lícní kosti mu stéká krev. Vzdorovitě mhouří oči a pokouší se zaostřit – brýle mu dávno rozdrtil podpatek Brandonovy boty.

„Jules Kristian,“ oznámí Brandon a sebejistě vykročí vpřed. Plivne Julesovým směrem a střelí po něm pohledem plným opovržení. „Zrádce rasy.“

„Pokoušel se schovat tuhle švábku,“ vysvětlí se zlomyslným úšklebkem jeden z vojáků, který nás doprovází.

Paladin se tiše zasměje a znovu si mě prohlédne zpod přivřených víček. „Vsadím se, že víc než schovat.“ Chlípně se na Julese ušklíbne a pak se otočí ke mně. „Chceš hůlku, švábko?“ Vycení zuby a sáhne si do rozkroku. „Mám pro tebe lepší hůlku než tenhle hubeňour.“

Strafeling po paladinovi střelí pohrdavým pohledem, ale Brandon a keltští vojáci se smějí a vychutnávají si mé ponížení. Přemáhám strach a přesouvám pozornost dovnitř. Vytáhnu ze země další dva dlouhé karmínové prameny magie. Síla mi s palčivým žárem tlačí do žeber a napíná se směrem k hůlce.

„Nech ji být," zavrčí Jules, oči žhnoucí vztekem.

„Julesi," varuju ho, ale on pohledem dál hypnotizuje paladina.

„Nebo *co*?" posmívá se mu Brandon a strčí do něj tak silně, až se Jules zapotácí. „Rozpůlíš nám hlavy? *Přísaháš*, že to uděláš?"

Jules po Brandonovi nečekaně skočí, zasadí mu do širokého obličeje tvrdou ránu a srazí ho k zemi.

Brandonovo překvapení se rychle mění ve vztek. Za povzbuzování keltských vojáků se zvedne na nohy a s vražedným výrazem se vrhne na Julese. Porazí mého přítele na zem, přimáčkne ho celou svou vahou a uhodí ho do tváře.

„*Ty mizero!*" zakřičím a chci se k nim rozběhnout, ale dva keltští vojáci mě chytí za lokty a prudce se mnou trhnou zpátky. Rozzuřeně se snažím vyprostit.

Kdybych se tak dokázala zmocnit té hůlky! Ztěžka dýchám a snažím se soustředit a nasbírat další magii, zatímco se kolem Julese srocuje dav Keltů, povzbuzují Brandona a zakrývají mi výhled.

Paladin se zlověstně usměje, širokou bradu vystrčenou dopředu. Přísně mávne na vojáky, kteří mě drží.

Nohy mi kloužou po vlhké zemi, když mě vlečou k oplocenému výběhu pro dobytek napravo od stodoly. Vojáci otevřou bránu a hodí mě dovnitř. Dlaněmi dopadám na studenou, rozbahněnou zem. Je tu úplná tma, prostor neosvětlují žádné pochodně. Mrkám a snažím se přizpůsobit oči šeru.

„Tessie!" Když se zvednu, chytne mě za paži zeleně se mihotající postava.

Je to Rosebeth, moje gardneriánská kamarádka, která bydlí o tři chalupy dál. Přitisknu se k ní, vděčná, že vidím známou tvář.

„Ty žiješ!" vzlyká a objímá mě. „Díky Prastarému, jsi naživu!"

„Ty ji *objímáš*?" ozve se ze tmy ohrady znechucený hlas. „Utekla s *Keltem*!"

Jen matně rozeznávám nenávistí naplněné oči mladé Gardneriánky, které září v krásné tváři. Její zelená kůže se stejně jako ta moje smaragdově leskne. Odplivne si mým směrem a udělá znamení k odvrácení moci zlovolných. „*Staen'en*," zasyčí. *Zrádkyně rasy.*

Zamžourám do tmy. Ve vzdáleném rohu ohrady, poblíž té nenávistné dívky se krčí pět dalších děvčat – všechno elegantní Gardneriánky od Horní řeky. V měsíčním světle rozeznávám jen jejich

tmavé hedvábné oblečení ostře kontrastující s černými vlněnými šaty, které nosím já s Rosebeth a většina chudých Gardneriánů od Dolní řeky.

V dalším rohu se choulí drobná postava oblečená do světlého keltkého oděvu. Vzlyká. Její pleť nemá na rozdíl od nás Gardneriánek smaragdový lesk a má ostříhané vlasy. Je to krotká Keltka Daisie, kovářova dcera.

Najednou si uvědomím, že jsou v ohradě samé ženy. Mladé ženy. Otočím hlavu a vidím stíny tří keltských vojáků, kteří se opírají o plot a pozorují nás. Oči se jim v měsíčním světle lesknou.

Snažím se nezpanikařit. Podívám se zpátky na Rosebeth. „Viděla jsi Wrena?" zašeptám a chytím ji za paži, zatímco vzlyká. „A mého dědečka?"

S pláčem zavrtí hlavou, v obličeji se jí zračí utrpení. Ukáže směrem ke stodole. „Pořád přijíždějí vozy. Plné Gardneriánů. Všechny strkají dovnitř. Všechny kromě nás." Vrhne vyděšený pohled na mladé Kelty. „Co budeme dělat?" ptá se mě třesoucím se hlasem. Kouše si ret tak silně, až ho má celý krvavý.

Podívám se směrem k mužům. Keltští vojáci si podávají placatku, smějí se a civí na nás. Přes jejich ramena ale vidím, že se houf kolem Julese rozptýlil. Hodili ho k rohu stodoly, leží tam na boku a obličej má nateklý k nepoznání. Drží si paži, jako by ji měl zlomenou.

Vzdouvá se ve mně vztek. Otočím se a zaměřím se na paladina se sekerou.

„Takže z tebe je teď šváb?" *Strafeling* nedbale ukáže na hůlku, která visí paladinovi za opaskem.

Paladin si odplivne. „Nějaká švábská špína jižně odsud se jí zmocnila a sejmula několik členů naší stráže. Mám ji přivézt do zbrojnice v Tenholdu."

„Proč tu prokletou věc raději nezničíte?" zeptá se *strafeling* a podezřívavě si hůlku prohlíží.

„Už jsme to zkoušeli," odpoví paladin. „Nezdá se to, ale nejde ji zlomit. A je podivně mocná."

Zbystřím. Slyšela jsem příběhy o takových hůlkách – hůlkách s velkou mocí.

„Co budeme dělat?" zopakuje Rosebeth tím svým rozechvělým hlasem a přitiskne se mi k paži, čímž přeruší mé soustředění.

„Ticho," nařídím jí přísněji, než jsem měla v úmyslu, ale potřebuju přemýšlet.

Jsem jen mágyně třetí úrovně. Nemám sice velkou moc, zato mám ale jedinečnou schopnost – dokážu vytáhnout vlákna magie z živlů a spojit je dohromady, a tím svou moc zesílit. Zkoušela jsem to jen párkrát, když jsem experimentovala s dědečkovou hůlkou při výrobě lektvarů, a jednou jsem to použila v sebeobraně. Pokaždé jsem po spojení kouzel dostala horečku a celou mě to vysálo, jako bych prošla těžkou nemocí. Je to nebezpečné. Když se magie takto nahromadí, může být smrtící. Zachytí se za samotnou životní sílu mága a může ji zadusit. Naposledy jsem takto spojovala kouzla, když jsem se pokoušela vytvořit složitý lék na Wrenovu chronickou nemoc. Dědeček mě našel v bezvědomí v kuchyni uprostřed lahviček a rozházených lektvarů a zakázal mi jeho hůlku ještě někdy použít. Několik dní jsem ležela s horečkou, ale přijít o hůlku pro mě bylo mnohem horší.

Ještě nikdy jsem se nepokusila nasbírat a spojit tolik síly, kolik jí v sobě mám teď. Vím, že si zahrávám s ohněm.

Se smrtícím, zuřivým, živelným ohněm.

V hrudi cítím palčivou bolest, ale mé odhodlání tím jen zesílí. Chladně zhodnotím naši situaci.

Jsme obklopené mořem vojáků, kteří ovšem nejsou zdaleka jedinou hrozbou. Nedaleko se několik urisských geomantiků snaží udržet na uzdě draka, jehož tělo se svíjí vztekem. Drak otočí hlavu mým směrem, vycení dlouhé tesáky a přimhouří na mě své děsivé bílé oči.

Hrůza mě drásá, ale přinutím se zůstat na místě, zatímco Rosebeth vykřikne a schová se za mnou. Celé její útlé tělo se chvěje.

Na mýtinu vstoupí vysoká okřídlená postava a já cítím, jak mě statečnost rychle opouští.

Vyděšeně ustoupím o krok dozadu, když se ikaralský démon rozhlédne svýma oranžově žhnoucíma očima. Černá křídla se mu výhružně klenou, světlo pochodní ještě umocňuje jeho strašlivý úšklebek a nad dlaní se mu vznáší jasná ohnivá koule. Blíží se ke keltskému veliteli, *strafelingovi* a paladinovi.

Velitel si ikarala ostražitě prohlédne, rozbalí svitek a sklopí k němu pohled.

„Jaké jsou rozkazy, Luciane?“ zeptá se *strafeling*. Jeho slova jsou elegantně úsečná.

„Čekáme. A zítra ráno vyrazíme do Gardnerie,“ povzdechne si Lucian, sroluje svitek a podá ho mladému keltskému vojákovi.

Přijíždí nový vůz plný zámožných Gardneriánů od Horní řeky. Neurvale je vyženou ven. Všichni zmateně mžourají a děti pláčou.

Vstříc jim vyrazí hromadný smích.

„Ať žijí mocní gardneriánští mágové!“

„Kde je ten váš Velký mág teď?“

Keltský poručík se jim ukloní. „Gardneriánští mágové! Vládci Erthie!“ Dva další keltští vojáci Gardneriány se smíchem tahají z vozu a jednoho starce strhnou tak prudce, až se svalí na zem a má potíže se zvednout.

Mladý, štíhlý urisský geomantik vykročí vpřed a pozdraví *strafelinga* i keltského velitele přiložením pěsti k hrudi. „Tohle by měli být všichni, veliteli Taline,“ řekne se stejně výrazným přízvukem jako *strafeling*.

Všichni? Že by Wren s dědečkem byli také zavření ve stodole?

Lucian Talin mávne rukou ke stodole. „Strčte je za ostatními. Vypořádáme se s nimi později.“ Ušklíbne se, jako by šlo o nepříjemný, ale nutný úkol.

Sevřu pěsti a spolu s nimi se mi sevře i srdce. Prudce se nadechnu a vtahuju sílu dovnitř.

Mladý urisský geomantik svraští čelo a krátce se zadívá na zajaté Gardneriány. „I děti, veliteli Taline?“ Cítím jeho neochotu, vidím, jak polkne a ohromeně zamrká.

Keltský velitel na něj upře tvrdý pohled. „Není jiná možnost, Cor’vyyne, to přece víte. Když vychovají dalšího Velkého mága, všechny nás pozabíjejí.“

Mladík sleduje vyděšené děti a nebohého starce, jak jsou s pláčem a prosbami hnáni ke stodole. Podívá se na *strafelinga*, jako by ho tiše prosil o milost. *Strafeling* pohlédne na Gardneriány a pak střelí po mladém urisském vojákovi ostrým, varovným pohledem a něco mu urissky zamumlá.

„Nebuďte tak měkký, Cor’vyyne,“ řekne Lucian mladému vojákovi nemilosrdným tónem. „Zjevně vám nedochází, co nám tu hrozí. Kterýkoli z těch švábů, velký nebo malý, by mohl být jejich

příštím Velkým mágem. Slyšel jste proroctví věštců vašeho i našeho lidu – Velký mág je tady, ukrytý někde mezi jejich lidmi."

„Máte s tím problém, vojáku?" zavrčí paladin. Oči mu zlověstně zajiskří, hůlku u pasu ozařuje měsíční světlo.

Urisský voják se podívá směrem ke gardneriánským rodinám. V safírových očích mu hoří vnitřní boj. *Strafeling* na něj něco urissky vyštěkne a mladý geomantik se ukloní, naposledy se znepokojeně ohlédne a odkráčí.

Ikaralský démon si prohlíží novou skupinu Gardneriánů. Nad dlaní stále drží ohnivou kouli. Zasyčí a mrští plameny na mágy, kteří začnou s křikem udusávat oheň z oděvů. Děti vřeští hrůzou.

Keltský velitel se zamračí na *strafelinga*. „Řekněte svému ikaralovi, ať toho nechá."

„Co chtějí dělat?" vzlyká hystericky Rosebeth a tahá mě za rukáv. „Chystají se zapálit stodolu? Moje rodina je uvnitř! Tessie! Proč mi neodpovídáš?" Začne tiše odříkávat modlitby a stále dokola kreslí do vzduchu znak hvězdy, ochranný symbol Prastarého.

Keltové odemknou vrata stodoly. Ve stínech se objeví temné postavy mých lidí namačkaných na sebe. Úplně vepředu stojí hubený chlapec, a když světlo pochodně ozáří jeho tvář, okamžitě ho poznávám. „*Wrene!*" vykřiknu s vytřeštěnýma očima.

Uvidí mě a vyrazí ze sebe srdcervoucí výkřik. „*Tessie!*"

Vrhnu se k plotu a snažím se ho přelézt. Zápasím se svými dlouhými sukněmi a jeden z hřebíků mi roztrhne kůži na kotníku.

Wren vyběhne ze stodoly a zamíří ke mně. Rychle ho ale zachytí jeden z keltských vojáků a strhne ho zpátky.

„*Wrene!*" křičím, když se konečně vydrápu na vrchol plotu. Najednou mi kůží na celé hlavě projede ostrá bolest, jak se mnou někdo za vlasy škubne zpátky. Paži mi sevře silná ruka a shodí mě do bláta. Z útočníkova hrdla vyjde hromový smích.

Krátce se otočím a uvidím, že se nade mnou tyčí paladin, ale je mi to jedno. Moje magie vře, vyskočím a znovu se vrhnu k plotu. Natáhnu se k Wrenovi, který se na mě zoufale snaží dosáhnout. Obrovský Kelt za mnou mě se smíchem popadne za paže a já s ním zápasím a kopu kolem sebe.

„Tessie!" křičí Wren a sápe se po vojákovi, který ho drží. „Pusť mě! *Tessie*!"

Voják se napřáhne a uhodí ho do obličeje.

Můj svět se smršťuje, scéna přede mnou zpomalí, Wren otevírá ústa, bolestí křiví obličej a jeho výkřik se protahuje. „Tessieee!“

Vojáci táhnou Wrena zpátky ke stodole a mně se najednou před očima mihne obraz bílého ptáka. Házejí mého bratra dovnitř a těsně předtím, než zavřou vrata, zahlédnu obličej svého dědečka, zmučený utrpením.

Vzedme se ve mně obrovská vlna žhnoucího vzteku a spaluje obrovskou přesilu, paladina, draky a hydrény, ikaralského démona.

Prudce se otočím, vytrhnu paži z paladinova sevření a popadnu hůlku.

4. KAPITOLA

HŮLKA MOCI

Jakmile hůlku popadnu, vyšlehnou z ní plameny.

Prudká vlna magie mi vyrazí dech, když z hůlky vystřelí oheň, zasáhne keltské i urisské vojáky a s třaskavým výbuchem zapálí několik stromů. S divokým výkřikem se otočím k paladinovi a oheň šlehne jeho směrem. Zakřičí bolestí a padne naznak.

Se zuřivostí vysílám plameny v širokých obloucích a zaháním vojáky pryč od stodoly. Kolem prosviští šíp a těsně mě mine. Křečovitě se držím svého klubka kouzel a připravuju se na útok, zatímco na mě vojáci míří zbraněmi. Uriskové si přitahují kameny do dlaní, ikaralský démon zavrčí a začne vyvolávat ohnivou kouli. Keltský velitel vyštěkne rozkaz a okamžitě se zformuje řada lučištníků s napjatými tětivami.

Ozývají se mužské hlasy a šípy se s jednotným zasvištěním vznesou do vzduchu. Ikaralova ohnivá koule letí přímo na mě, na hlavu mi míří oštěpy a z magických kamenů vybuchuje kaleidoskop žhavého plamene.

Sevřu hůlku oběma rukama, padnu na kolena a vyšlu všechnu svou nashromážděnou magii vzhůru do velké ochranné kupole. Zbraně, plameny i magie kamenů do ní narazí s ohromující silou a odrazí se zpět.

Jsem v šoku ze své obrovské síly znásobené hůlkou. Moje magie se rozlévá v průzračném zlatém proudu a vznese se nade mnou, nad ohradou i stodolou.

Do ramen a paží mi bolestivě naráží neustávající útok vojáků, do štítu buší salvy jejich zbraní, až mi hůlku málem vyrazí z chvějících se pěstí.

Jules se zvedl do sedu a opírá se teď o zeď stodoly. Jedno oko má nateklé a tím druhým na mě vytřeštěně zírá.

„Jděte vypáčit vrata!“ zavolám na Rosebeth a ostatní dívky v ohradě ozářené zlatavým světlem a barevnými záblesky, jak Uriskové s ikaralem vrhají na štít geomagii a oheň.

Ženy se rozběhnou k zamčenému vchodu do stodoly.

Strafeling svírá kameny obtočené kolem dlaní a vysílá proti mému štítu jednu vlnu safírového ohně za druhou.

Paže a ramena mi hoří bolestí, tělo sebou při každém úderu škubne, ale držím se a štít zůstává neporušený.

„Stáhněte se!“ zahřmí keltský velitel.

Útok náhle ustává.

Celá zbrocená potem lapám po dechu a snažím se udržet energetickou kupoli pohromadě.

Velitel se přesune napravo ode mě, tlumeně promlouvá s několika podřízenými, upírá na mě pohled a zjevně kalkuluje.

Vyčkávají. Čekají, až mi dojdou síly.

„Rychle!“ zavolám přes rameno na ženy. Tělem mi zmítá zoufalství, které hraničí s panikou.

Vrata stodoly ale nepovolují.

Nenávistná dívka od Horní řeky vztekle zavrčí a frustrovaně do nich kopne. „Zkontrolujte zadní stranu,“ křikne na ostatní. „Hledejte shnilé dřevo.“ Pak zavolá na Gardneriány uvnitř, aby jí pomohli prorazit průchod, a oni jí tlumeně odpovídají. Ozve se kakofonie bouchání a tlučení.

Ve vzduchu se vznáší hustý dým, v nedalekém lese stále hoří můj oheň. Vojáci mě pozorují s temným odhodláním a ještě temnějšími úsměvy.

Srdce mi bije pomalu a bolestivě, krev mi hučí v uších, magie vychází ze země a proudí stálým tokem skrze mě. Usilovně se soustředím, splétám štít ještě pevněji a posílám magii výš. Konečky prstů mám znecitlivělé, ruce se mi třesou.

Po jedné paži mi jemně sjede čísi ruka, vezme mě za zápěstí a zpevní můj úchop. Jules se mi pevně přitiskne k zádům a podepře mě.

„Co máš v plánu?“ Jeho hlas je klidný, slova tlumená nateklými rty.

Jeho přítomnost pomáhá utišit strach, který mi hlodá v útrobách. „Můžu ten štít přesunout," vysoukám ze staženého hrdla. „Dostaneme všechny ven a utečeme."

„Jak dlouho ho udržíš?" Jeho tón je záměrně věcný a vyrovnaný.

„Já… já nevím," přiznávám s hrůzou.

Povzbudivě mi stiskne zápěstí, tvář přitisknutou k mojí. „Miluju tě, Tesslo." Pronese to s vášnivou jistotou.

Umřeme tu, uvědomím si.

„Já tebe taky," odvětím, i když vím, že to nemyslíme stejně – ale co na tom teď záleží? Za chvíli budeme možná všichni mrtví. A Jules je mi téměř stejně drahý jako Wren.

Prudce vydechnu, zamumlám zaklínadlo a vyšlu ze sebe další teplou vlnu magie, abych posílila štít. Zatínám zuby, svaly na krku mám napjaté.

„Bojuj proti nim," povzbuzuje mě. Jeho dech mě hřeje na tváři. „Bojuj až do konce."

Přibíhá k nám Rosebeth. „Nemůžeme ta vrata otevřít," oznamuje mi zadýchaně. „Ale podařilo se jim uvolnit prkno v zadní části stodoly. Všichni jsou tam a páčí ho."

„Rychle," řeknu jí ponuře. Nohy mi brní, necitlivost se z prstů na rukách začíná šířit dál.

„Jsi unavená, čarodějko?" zavolá na mě posměšně ikaral s žhnoucíma očima. Jeho hlas je jako hadí sykot. Plíží se kolem mého štítu, roztáhne černá křídla a začne tvořit další ohnivou kouli, která se mu vznáší nad dlaní.

Obrovský paladin se sekerou přede mnou přechází sem a tam jako divoká šelma. Na tváři má šarlatové popáleniny a uniformu ohořelou. „Nakonec se unavíš, švábko," zavrčí. „A pak ten tvůj štít prorazíme a roztrháme tě na kusy."

„Neposlouchej je," nabádá mě Jules a sevře mi zápěstí o něco pevněji. „Poslouchej mě. Dokážeš ten štít udržet. Vím, že to zvládneš."

Někde za mnou čekají můj bratr a dědeček, až se budou moct dostat ven ze stodoly.

Wren. Nemůžu dovolit, aby ho dostali.

„Jednou ti dojdou síly, čarodějko," zaskřehotá ikaral výhružně. Jeho ohnivá koule se zvětšuje, křídla se mu rozevírají. Rozmáchne

se a vrhne kouli přímo na mě. Oheň narazí do štítu, jiskry se rozletí. Štít se prohne a vrátí se zpátky. Trhá se.

Díra!

Díra víří podél kupole štítu jako list unášený rozbouřenou řekou. Není velká, ale je tam.

Necítím lýtka.

Vojáci vykřikují a ukazují na díru, která se otáčí kolem proměnlivého povrchu kupole. Ozve se vítězoslavný jásot.

Paladin přijde blíž. Svaly má zaťaté, zuby vyceněné, popálenou tvář tak blízko, jak jen to jde, aniž by se dotkl žhnoucího štítu. „Vytáhnu tvé lidi jednoho po druhém a před tvýma očima je stáhnu z kůže."

Ostatní vojáci pobíhají sem a tam a křičí na sebe. Uvědomím si, že z nějakého důvodu ustupují a nechávají kolem štítu volný prostor. Paladin se zašklebí na něco nad mojí hlavou a také těžkopádně couvne.

„Proč ustupují?" zachraptím směrem k Julesovi. Zmocňuje se mě zoufalství.

Cítím, jak zaklání hlavu, jeho ruka pořád pevně na mé.

Nebe nad námi prořízne nadpozemský vřískot. Vzhlédnu a uvidím obrovského, neskutečně rychlého draka.

Řítí se přímo na můj štít.

5. KAPITOLA

ŠTÍT

Drak s keltským vojákem na hřbetě vystrčí drápy a narazí do mého zářícího štítu. Zalapám po dechu, když štít povolí a zastaví se jen kousek od mé tváře. Snažím se ho udržet, ale náraz mi s ochromující bolestí otřásá rameny.

Svalnaté zvíře slétne k zemi a s těžkým žuchnutím dosedne na zadní nohy. Upře na mě své bezduché bílé oči, zavrčí a potom se znovu vrhne celou vahou proti štítu.

Zatnu zuby, sevřu hůlku a vyrvu magii ze země. Mám pocit, že mi prasknou plíce a shoří žebra, jak se pokouším odolat dračí síle. Krčím se, ztěžka oddychuju a magie se skrze mě line v ohnivém proudu.

„Už to dlouho nevydržím," vysoukám ze sebe. Začínám panikařit. „Promiň, Julesi. Nedokážu to."

Jules mi znovu sevře zápěstí. „Dokážeš. Vím, že ano."

Ikaral zamává temnými křídly, vrhne na štít další ze svých ohnivých koulí a ta se roztříští vpravo ode mě. Náraz mě odhodí dozadu na Julese a otřese mi zápěstími až na kost. Štít se pod tím náporem téměř zhroutí. Zářící bublina se sice vrátí zpátky, ale tam, kde koule dopadla, cítím slabé místo. Na povrchu štítu ulpívají plameny, chaoticky se pohybují po kupoli a spojují se s trhlinou vytvořenou ikaralovým ohněm.

„Slábne," poznamená chladně Lucian směrem ke *strafelingovi*. Drak ze sebe vyrazí skřípavé zavřeštění, které mi bolestivě rezonuje v hlavě. Tvor se vztyčí a sekne drápy po štítu. Voják na jeho hřbetě přitáhne otěže. Vzduchem se rozlehne hlasitý zvuk, jako by se trhalo plátno, když drak do štítu zatne drápy, rozerve ho a nechá v něm tři trhliny.

Háčky magie se mi zabodnou do nitra a žhnou s ještě větší intenzitou. Záda mám zbrocená potem. Vykřiknu a snažím se do sebe vtáhnout dost vláken síly, abych díry uzavřela, ale má magie se rozptyluje do tenoučkých cárů.

Keltští vojáci na sebe radostně pokřikují, seskupují se do řady a přikládají k lukům hořící šípy. Vyčkávají, v očích predátorský lesk.

„Pal!“ zavelí Lucian.

Na kupoli zaútočí ohnivá salva. Míří na díry, ale ty se pohybují příliš rychle, a tak šípy jen sklouznou po zářícím povrchu. Drak se na štít znovu vrhne, trhá ho a kupole se rychle mění v chatrnou síť s rychle se rozšiřujícími mezerami.

„Nová hra,“ zažertuje jeden z keltských vojáků, když vypustí další hořící šíp. „Pečení švábů!“

Jeho šíp proletí otvorem a dopadne na střechu stodoly.

„*Ne!*“ zaječím, když střecha vzplane. Povolím sevření a málem upustím hůlku.

Julesova ruka mi obejme prsty, ale moje magie je vyčerpaná, z mého ohně zbyly jen mihotající se uhlíky. Necitlivost se mi šíří ke kolenům a štít se začíná hroutit.

Před očima se mi dělají mžitky, zrak se mi rozostřuje a celé tělo se mi třese. Chci se rozběhnout ke stodole, vrhnout se do plamenů a zachránit svou rodinu. Nemůžu se ale pohnout. Necítím stehna. Polévá mě horečnatý pot.

„*Wrene!*“ zakřičím. Polykám slzy a vidím stále mlhavěji.

Jules kolem mě omotá paži v ochranitelském objetí. Nemůžu pohnout končetinami. Magie mě spaluje zevnitř. Pohlcuje mě.

Světlá hůlka mi z rukou padá na zem.

Zbytky štítu se zhroutí a se zasyčením se rozplynou v zemi.

„Ustupte!“ zavelí Lucian.

Voják na drakovi seskočí, stáhne stvoření zpět a to na mě vycení své odporné zuby. Ikaral stojící těsně vedle draka formuje pevnou, rotující kouli. Výmluvně se podívá na stodolu a pak se na mě maniakálně zašklebí.

„*Požehnaní mágové* se krčí v prachu,“ zasyčí démon posměšně. „Okřídlení vítězí. Zachovali jsme si svá křídla. A svou moc. A vy teď *shoříte*.“

Vyšle ohnivou kouli, ta narazí do střechy stodoly a vybuchne. Celou horní polovinu budovy pohltí šlehající plameny.

Vypukne bouřlivý jásot.

Z úst se mi vydere zoufalý nářek, když mnou někdo škubne dozadu a hrubé ruce mě táhnou od stodoly. Jules zatím bojuje a snaží se mě držet. Brandon se k němu přiblíží zezadu, popadne ho za zlomenou ruku a zkroutí ji. Jules křičí, šílený bolestí, když ho ode mě odtrhnou a vlečou pryč.

Zhroutím se do předklonu a pláču, zatímco mě dvojice keltských vojáků táhne pryč od hořícího pekla. Jules volá moje jméno, ale já se nedokážu pohnout, nedokážu bojovat. Svět se naklání, všechno se rozostřuje a zase zaostřuje.

Wren. Vždyť je to ještě dítě. Ach, Prastarý… Wren!

„Ta švábí mrcha je moje!"

Skrz závoj slz vidím, jak ke mně kráčí paladin se sekerou, na tváři vítězoslavný škleb.

Vyrazím ze sebe přidušený, vysoký výkřik, když mě popadne za vlasy a vytáhne mě do vzduchu. Bezmocně visím a do kůže na hlavě mi vystřeluje bolest.

Pak kolem nás zahřmí obrovská exploze. Paladin prudce zvedne hlavu. Do těla mi narazí tlaková vlna, země se otřese a svět ozáří mohutný oranžový blesk. Vojáci ucuknou, instinktivně se chrání rukama. Všichni se otáčejí směrem k horám a ohromeně zírají.

„Co to, ve jménu Prastarého…?" vydechne mladý voják.

Další ohlušující výbuch, tentokrát blíž. Vojáci si zacloní oči a zmateně mžourají směrem k horám, zatímco se požár ve stodole šíří, plameny olizují vrata, trámy praskají a řítí se k zemi.

Oči mi slzí bolestí, když mě paladin zvedne ještě výš a donutí mě podívat se přímo do jeho vražedných očí.

„Co. To. Je?" procedí rozzuřeně mezi zuby, ale v jeho slovech je cítit náznak zoufalství.

Další oranžový záblesk těsně za horami. Rozezní se poplašné rohy.

Velitel Lucian vyštěkne rozkazy a pak se s napjatou čelistí podívá na hořící stodolu. „Karvere," přikáže vojákovi s drakem. „Hlídej stodolu. Pusť draka na každého Gardneriána, který přežije." Otočí se k ostatním vojákům. „Odveďte muže dolů na Crykesovo pole.

Musíme z téhle vyvýšeniny pryč. Hned!“ *Strafeling* rozkaz zopakuje v urisštině.

Ze středu pole se zvedá organizovaná formace draků osedlaných vojáky. Z jezdců jsou na tu vzdálenost vidět jen siluety letící směrem k horám a oranžovým výbuchům za nimi.

Vojáci spěchají k poli a zemí zatím otřásá hřmění. Lucian nasedne na koně a *strafeling* naskočí na svou hydrénu. Oba velitelé vyrazí zběsilým tempem za svými muži.

Paladin mi škubne hlavou. Bolest mi projede celou páteří. „Odpověz, čarodějko! Co je to za zlou magii?“

Tělem se mi prožene mocná vlna vzteku.

Je mi jedno, co na tebe čeká. Wren je mrtvý. Zemřel v tvém ohni.

Nadechnu se a z posledních sil mu plivnu do tváře.

Zavrčí a se smrtící lehkostí sáhne po své sekeře.

Srdce mi propadne přímo mezi chodidly a svět kolem mě zpomalí. Ústa se mi otevřou a z hrudi mi unikne tiché zasténání. Paladin napřáhne svalnatou paži, připravený probodnout mě zahnutým ostřím.

Z pravé strany se přiřítí třaskavý modrý blesk a vrazí mu do hrudi.

Tělo mu cukne, oči se mu rozšíří, sekera mu padá z ruky. Druhá ruka pustí mé vlasy a oba dopadneme tvrdě na zem – já v bezvládném uzlíčku a on…

Mrtvý.

Ohromeně zírám na jeho tělo.

Brandon na mě upře rozzuřený pohled. Pustí Julese, vyrazí ke mně a odstrkuje při tom prchající keltské vojáky. Stihne ale udělat jen pár kroků, než ho do hrudi zasáhne další modrý blesk, na místě ho zabije a pak se odrazí do strany a smete celou řadu Keltů i s vojákem, který držel draka.

Ležím na zemi v nevěřícném úžasu a snažím se zaostřit.

Na mýtinu nakráčí mág. Z hůlky mu srší modré blesky. Je mladý, má ostře řezané rysy, černé vlasy a divoký výraz. Oděný ve tmavé uniformě zdobené jedinou stříbrnou koulí a černém plášti s pěti stříbrnými pruhy, který za ním vlaje jako temná voda.

Uniforma mocného gardneriánského mága. Jednoho z našich.

Má zamlžená, magií vyčerpaná mysl zbystří a soustředí se na něj. Jeho přítomnost je ohromující. Téměř cítím, jak zemí rezonují blesky šlehající z jeho hůlky a vibrace mi pronikají až do samotného nitra.

Za ním se objeví další mladý mág v černém plášti. Trhnu sebou, když odpoutaný drak zařve, odhalí dlouhé ostré tesáky a vrhne se na něj.

„Zasáhni ho do spodní části krku, Faine," zavolá přes rameno první mág, zatímco šlehá modré blesky po dvou geomanticích, kteří se právě vynořili z lesa.

Fain na draka namíří hůlku a z té vytryskne jeho kouzlo, průzračné jako jarní potůček. Tvor se zastaví uprostřed skoku, hlava mu cukne dozadu, z nozder a pak i z tlamy se mu vyvalí pára. Jeho kůže jako by se propadla, jako by přímo před mýma očima vyhubl na kost. Vidím jeho žebra a pak obrysy kostry, jak mu z těla uniká pára a s ní i život. Jeho šupinatá kůže se sesune k zemi jako odhozený kabát.

„Pomoc," pokusím se vykřiknout, ale vyjde ze mě jen ochraptělý šepot. Ramena mám bezvládně svěšená, horkou tvář přitisknutou do hlíny, hlava se mi slabě kývá ze strany na stranu.

Fain se otočí a podívá se na mě. Přiběhne ke mně, padne na kolena, zvedne ruku a jemně mi ji položí na hlavu. Pohled mu zalétne ke světlé hůlce se spirálovitou rukojetí, která leží opuštěná na zemi. Schová svou vlastní hůlku, zvedne tu moji a převaluje ji v ruce, jako by hodnotil její sílu. Je mladý a elegantně pohledný, s orlím nosem, dlouhým, ladným krkem a jasně zelenýma očima. Do čela mu spadnou pramínky tmavých vlasů, když si mě měří pohledem.

Usměje se a nakloní hlavu na stranu, jako by se svět kolem nás nehroutil. „Viděl jsem tvůj štít, děvče od Dolní řeky," řekne škádlivě. Jeho hlas je sametově hladký. „Hezky utkaný."

„Jsou ve stodole," zachrčím zoufale. „*Prosím*, můj bratr…"

„Psst." Jeho ruka sjede k mému ochablému zápěstí a zvedne ho. S čelem staženým soustředěním mi kontroluje tep. Potom mi pomalu prohmatá paži, jako by četl složitou knihu. „Jsou venku," pronese nepřítomně a svraští čelo ještě víc. „Dostali jsme je ven zadem. Jsou v pořádku. A chránění. Cítíš aspoň trochu moji ruku?"

Zavrtím hlavou. Hrdlo se mi stáhne. Dokážu ze sebe vypravit jen přidušený šepot. „Necítím ruce. Ani nohy," odpovím s narůstající panikou. „Nemůžu… se pořádně nadechnout."

„Pověz mi, co jsi udělala." Mluví pomalu a klidně.

„Shromáždila jsem magii," zachrčím a snažím se popadnout dech. Magie ve mně hoří a tlačí mi na plíce. „Co nejvíc jsem dokázala vytáhnout."

„Vale," zavolá směrem k druhému mágovi. Hlas má teď vážný a naléhavý a dál pevně svírá mé zápěstí. „Našel jsem tu mágyni se štítem."

Vale se otočí a uvidí nejdřív mě a pak Julese zhrouceného v mihotavém světle ohně z rozpadající se stodoly. Trhne hlavou zpátky ke mně a oči se mu rozšíří šokem z poznání.

Vyrazí k nám právě ve chvíli, kdy zpoza samostatně stojícího vozu vyklouzne ikaral. Démon se přibližuje, nad každou dlaní se mu vznáší ohnivá koule. Žhnoucí oči má upřené na Valea, černá křídla se mu třepotají.

Otevřu ústa a chci ho varovat, ale nedokážu ze sebe dostat víc než zachrčení.

Démon zavrčí a vrhne oheň přímo na Valea.

6. KAPITOLA

MÁG BLESKŮ

Vale se ladným obloukem otočí a máchne hůlkou.

Do ohnivých koulí udeří rozeklaný jazyk modrého světla a vyšle do vzduchu třaskavou modrou stěnu, která se žene přímo na ikarala.

Démon zavrčí a vrhne na stěnu z blesků kouli, která jeho stranu stěny pokryje žlutými plameny.

Vale i ikaral se patami zapřou do země a zuřivě tlačí svoje magie proti stěně. Ta teď jiskří a září zeleně, vyroste až nad jejich hlavy, rozšíří se a zapálí zem pod sebou.

„Potřebuješ pomoc?“ zavolá Fain znepokojeně.

„Ne,“ vyrazí ze sebe Vale a tlačí štít dopředu. „Musí to být oheň. Mám ho.“

Fain nad nás vyšle kupoli vodního štítu, jejíž průsvitné vlny lemují žhnoucí oranžové záblesky odrážející se od pochodní. Musí v sobě mít vodní energii, zatímco Vale má zjevně ohnivou. Stejně jako já.

Přestože mým tělem dál zmítá spalující bolest, stále skrz Fainův štít vidím ikaralského démona s očima planoucíma bělavým žárem. Démon se zašklebí, vymrští paže vpřed a přitlačí ohnivou stěnu k Valeovi. Linie Valeových blesků se v reakci na to rozprostřou a jeden zbloudilý výboj udeří do země těsně vedle nás, mimo náš štít, a vypaří se v syčícím oblaku dýmu.

Z lesa nalevo od nás vybíhá keltský voják se zdviženou sekerou. Nevšímá si nás, běží kolem výběhu pro dobytek ke vzdálené straně stodoly.

Zpoza stodoly vyletí jako průhledné oštěpy obří rampouchy. Udeří do Kelta, ten padá k zemi a okamžitě zamrzá. Leží nehybně s očima dokořán a led se mu šíří z těla v mrazivém oparu.

Do mého zorného pole vstoupí další černovlasý mág v plášti. Pohled má upřený na zmrzlého Kelta. Vysoký mág s širokými rameny se žene jako zimní bouře a po jeho boku jde nenávistná dívka od Horní řeky – ta, která mě nazvala zrádkyní rasy.

„Tamhle!“ vyhrkne dívka. „Další Keltka! *Staen'en* děvka!“ Ukáže do stínu ohrady, kde se mezi krmným žlabem a vědrem s vodou krčí malý tmavý uzlíček.

Daisie!

„Prosím,“ slyším Daisie, jak žadoní, když se na ni mág zadívá.

Potom mág bez sebemenšího náznaku lítosti zvedne hůlku a s odporným zaduněním vyšle ledový oštěp přímo do Daisiiny hrudi.

Třesu se šokem a hrůzou.

„Bohové, Malkyne!“ Ve Fainových očích vzplane hněv. Ikaralovo pronikavé zasyčení a Valeův výkřik však jeho pozornost odvedou zpátky k našemu vodnímu štítu.

„Tamhle je další!“ vykřikne dívka.

Sleduju její ukazováček mířící přímo na Julese. Podívám se na Faina a naše oči se střetnou. Chci promluvit, ale plíce mi stále hoří nahromaděnou magií a nedokážu ze sebe vypravit jediné slovo, abych svého nejlepšího přítele zachránila.

Za Fainovými zády zatím Vale vysloví poslední zaklínadlo, spustí paži s hůlkou a celý štít, ohnivý i bleskový, se zhroutí. Pak hůlkou ladně švihne zpátky nahoru a vyšle blesk přímo do ikaralovy hrudi.

Démon ze sebe vydá nadpozemské zavytí a celé jeho tělo se prohne jako luk. Bezvládně padá k zemi a Fainův vodní štít s ním.

Vale se rozběhne směrem k nám.

„Tamten Kelt! To je *její* Kelt,“ volá dívka na Malkyna a ukáže nejdřív na Julese a pak na mě. Její krásné zelené oči jsou zarudlé od slz, stažené rty se jí chvějí odporem. Zapíchne prst do Julese a jedovatým tónem pronese: „Jde po našich ženách!“

Chci jim říct, že mě Jules zachránil, že mi dodal sílu, abych dokázala ochránit ostatní. Můj hlas je ale pryč. Jediné, na co se zmůžu, je lapání po dechu.

Vale mladou ženu zhodnotí pohledem ostrým jako nůž – a v té chvíli mávne Malkyn hůlkou směrem k Julesovi. Vale vyšle rychlý blesk, který Malkynův ledový oštěp odrazí do téměř rozpadlé stodoly. Oštěp exploduje v ledové spršce a okamžitě se mění v páru.

„Co to děláš?“ Malkynův tón je sice klidný, ale pod povrchem bublá vztek. Při zvuku jeho hlubokého, zvučného hlasu se zachvěju, v mysli mi okamžitě vyvstane obraz toho, jak vraždí laskavou Daisie.

„Ten je *můj*,“ odvětí Vale chladně.

„Zřejmě zapomínáš, že mám vyšší hodnost než ty, *Vale*,“ pronese Malkyn pomalu. Všimnu si, že má na uniformě dva stříbrné prýmky, zatímco Vale jen jeden.

Vale na Malkyna vycení zuby a v očích mu nebezpečně zablýskne. „A máš i vyšší magické schopnosti než já, *Malkyne*?“

Malkyn si povzdechne a jeho výraz se změní ve znuděnou rezignaci. Líně se od Valea odvrátí a pak najednou švihne hůlkou.

Vale mrštně mávne zápěstím a zachytí Malkynův oštěp malým bleskem, který vybuchne v oblaku sněhu a neškodně dopadne Valeovi k nohám.

„Ale,“ řekne Vale a posměšně na Malkyna kývne. „Zlepšuješ se.“ S hůlkou namířenou vpřed a pohybujícími se rty vykročí k Julesovi. Z hůlky vylétnou černé liány a omotají se Julesovi kolem horní poloviny těla. Ten zasténá bolestí, když se liány pevně stáhnou.

Vale ho chytí za zdravou ruku a hrubě ho zvedne na nohy. Jules vypadá omráčeně, pohled má rozostřený a obličej rozbitý a zkrvavený.

„Tohohle znám,“ prohlásí Vale chladně. „Máme spolu nevyřízené účty.“ Nečeká na odpověď a táhne klopýtajícího, napůl bezvědomého Julese k lesu.

„Kam ho vedeš?“ zeptá se Malkyn, zatímco si prohlíží svou hůlku a setřásá z její špičky námrazu.

Vale se neobtěžuje otočit. „Někam, kde nikdo neuvidí, co se chystám udělat.“

Po tváři se mi kutálejí slzy, jak se do plic snažím nabrat dost vzduchu, abych mohla protestovat. Pokouším se vyprostit z Fainova sevření, zmítám horní částí těla, ale Fain mě pevně drží a mně v nitru šlehají biče ohnivé magie.

Obzor ozáří další oranžová exploze. Fain, Malkyn i dívka od Horní řeky se zadívají směrem k horám.

„Budu potřebovat tvůj štít,“ řekne Malkyn Fainovi tichým, vyrovnaným hlasem a upře na mě své ledové zelené oči. Lapám po

dechu, ale i tak se mi podaří odpovědět mu pohledem plným planoucího vzdoru.

„Běž," kývne Fain bradou ke stodole. „Hned tam budu."

Vzduchem se rozlehne výkřik plný agónie.

Jules!

Malkyn se zastaví a v obličeji se mu mihne chabě skrývané vzrušení. Dívka od Horní řeky mě sjede opovržlivým pohledem, než ji Malkyn odvede pryč a oba zmizí za hořící stodolou.

Hlavou mi probleskne představa mučeného Julese. Celým tělem mi otřese vzlyk, hrudník se mi zvedne a oheň mi neúprosně bičuje vnitřnosti. Házím hlavou ze strany na stranu, bojuju s Fainem, snažím se nadechnout, sotva slyším jeho nabádání, abych dýchala pomalu.

Ozve se další výbuch, tentokrát blíž. Plíce se mi svírají a hoří.

Ztratila jsem schopnost dýchat.

7. KAPITOLA

MAGICKÁ ENERGIE

Fain mi roztrhne šaty a přitiskne mi dlaně na hruď, zatímco škubu hlavou sem a tam, zoufale lapám po dechu, oči vytřeštěné. Zatne zuby, přitlačí silněji a mumlá při tom zaklínadlo. Projde mnou chladný proud jeho vodní magie, uvolní ohnivou síť a na okamžik mi otevře plíce.

Hltavě nasávám vzduch, dýchám mělce a přemítám, jestli je Jules ještě naživu. Při pomyšlení na to, že by mohl být mrtvý, mnou otřese bolest a ohnivá síť v mých plicích se znovu stáhne.

Fain se ke mně nakloní blíž, zatímco vyděšeně bojuju o dech.

„Jak se jmenuješ, drahoušku?"

„Tessla," zachraptím. „Tessla Harrowová."

„Kolik je tvému bratrovi?" zeptá se smrtelně vážně.

„*Osm*," zasípu, hrudník se mi prudce zvedá a po roztřesených, hořících tvářích mi stékají horké slzy.

„Potřebuje tě živou, hm?" Dívá se mi přímo do očí a hlas má úplně klidný.

Zalapám po dechu a přikývnu.

„Nemysli na nic jiného než na něj," přikáže mi. „Zvládneš to?"

Znovu přikývnu.

Zatlačí na mě celou svou vahou, skrz zaťaté zuby zasyčí zaklínadlo a vypustí kolem mých vyprahlých plic další proud své chladivé vodní magie.

Z lesa vybíhá Vale a míří k nám. Jeho boty tvrdě duní a v obličeji má naléhavý výraz.

V momentě, kdy se přiblíží, cítím jeho oheň a moje magie okamžitě reaguje. Všechny úponky síly ve mně se k němu stočí jako hejno ptáků a ve vlně žáru vyrazí ven.

Vykřiknu, když mi po straně žeber blíž k Valeovi projede palčivá bolest.

Fain prudce zvedne dlaň. „Drž se dál! Vaše energie se *shodují*."

Vale se zarazí, oči rozšířené. Ztěžka polkne a vypadá otřeseně. „Já vím. Cítím to."

Svatý Prastarý, má v sobě tolik ohně!

Jeho chladný výraz je maska. Teď už je mi jasné, co se pod ním skrývá – stejná roztavená krajina, jaká žije pod mojí kůží.

„Je opilá magií," poznamená Fain a vrhne na Valea vážný pohled. „Nevím, jak to udělala, ale navrstvila kouzla. Má v sobě uvězněnou celou řeku ohně. Musím ji pročistit. *Hned*."

Najednou si uvědomím svou odhalenou hruď a zaplaví mě horký stud. Vale jako by to vycítil, sundá si plášť a hodí ho Fainovi.

„Ty se staráš o *cudnost*?" nevěří Fain svým očím. „Zrovna *teď*?"

„Přikryj ji," nařídí mu Vale. „Pak ji můžu spoutat, aniž bych ji při tom zabil."

Fain ze mě sundá ruce a moje plíce se okamžitě začnou zase zahřívat a svírat. Zakloním hlavu a bolestí zalapám po vzduchu, když mě Fain zvedne, aby mi omotal plášť kolem těla. Podívám se na něj se zoufalstvím v očích, dokážu nasát jen tenoučký pramínek vzduchu, jako bych dýchala skrz neskutečně úzké stéblo.

„*Vyyn'ys'en'ar*," procedí Vale mezi zuby a namíří na mě hůlkou.

Z hůlky vyletí černé liány – stejné, jakými spoutal Julese – a pevně se mi omotají kolem horní části těla. Drží plášť na místě, ochromují mi znecitlivělé paže a rostoucí oheň mi zatím vytlačuje vzduch z plic. Před očima mi chaoticky vybuchnou rozmazané černé kruhy, když mě Fain podepře, položí mi svou hůlku do bezvládné dlaně, sevře mi ji a nasměruje moji ruku k lesu.

„*Scyy'yl'ar*," vyrazí ze sebe Fain s tváří těsně přitisknutou k mé.

Paží mi projede horko a z hůlky vytryskne proud plamenů. Oheň narazí s hlasitým zaburácením do kmenů dvou stromů na okraji lesa a ty se s praskotem tisíců větví zřítí k zemi.

„U všech koulí Prastarého!" zalapá Fain po dechu.

Do plic se mi nahrne vzduch. Po plamenech se z hůlky začne valit pára jako z vařící konvice. Hltavě dýchám a svírám Fainovu hůlku, zatímco proud páry slábne. Na okamžik se mi rozjasní zrak,

ale na plíce mi jako tisíce malých beranidel znovu doráží spalující žár, probodává mě a snaží se mě zničit.

Fain mi obejme ruku a namíří hůlku zpátky k hořícím stromům.

„Znovu?“ zašeptám vyděšeně.

„Je mi líto, ale ano,“ odpoví hlasem pevným jako ocel. „Musím z tebe dostat zbytek uvězněného ohně, a to *pořádnou* dávkou vody.“ Zvážní a otočí se ke mně. „Připravená?“

Při té otázce se ve mně vzedme strach. „Bolí to,“ přiznám rozechvěle.

Vzduch rozčísne další oranžový výbuch z hor. Přitisknu se k Fainovi a ze rtů mi unikne vyděšené zakňučení.

„Máš ráda čokoládu?“ zeptá se najednou jemně.

Vale k nám prudce otočí hlavu a nevěřícně na Faina zírá. „Zbláznil ses?“

„Podívej se na mě, drahoušku,“ pokračuje Fain, nakloní se na stranu a upře na mě pohled. „Mám výbornou čokoládu. S kardamomem a iškartanskou skořicí. Uvařím ti ji. I tvému bratrovi. Budeme ji spolu popíjet pod hvězdami, slibuju. Zvládneš myslet jen a jen na tohle?“

Vím, jak moc to bude bolet, ale stejně přikývnu. Fain se slabě usměje, pak mi sevře ruku jako ve svěráku a zopakuje zaklínadlo.

Hluboko v mém nitru se ozve burácení, jako když se uvolňuje blokáda.

Bezdechý okamžik těsně před lavinou.

Projede mnou ohnivá vlna a já vykřiknu. Tělo se mi zmítá v křečích. Z hůlky vytryskne proud žhavých plamenů a zapálí několik dalších stromů. Znovu zakřičím, když se do mě zabodnou tisíce rozžhavených mečů a do nohou mě řežou horké nože.

A potom se žár rozptýlí a rychle vyprchá. Hned za ním přichází studená voda. Pak ještě studenější. Zima. Začínám se třást.

„Můžu pohnout i druhou rukou,“ zašeptám užasle a přitisknu ji k liánám. Pak zavrtím nohama, zatímco mě Fain zvedá. „A nohama. Cítím nohy.“ Jsem omráčená pulzující ozvěnou bolesti a vzrůstajícím chladem, který mi naplňuje nitro. „Je mi ale strašná zima.“

Fain vrhne na Valea ustaraný pohled.

„Běž,“ kývne Vale směrem k horám. „Budou potřebovat pomoc s posílením štítu.“

„Nedotýkej se její kůže," varuje ho Fain, když vstává. „A nech ji svázanou. Jestli se dostane k tvému ohni, její energetické dráhy ho pohltí a ona vyhoří. Mohlo by ji to zabít."

„*Děkuju ti*, Faine," odfrkne si Vale. „Za konstatování zjevného."

A pak mě Vale zvedne ze země a rychlým krokem se vydá kolem levé strany stodoly, zatímco Fain vyrazí opačným směrem.

8. KAPITOLA

VALE GARDNER

Vale mě nese do stínu lesa, který obklopuje hořící stodolu. Zoufale bojuju proti jeho pevnému sevření, snažím se uniknout mágovi, který ublížil mému nejlepšímu příteli – a možná ho i zabil.

„Jules mě zachránil," říkám mu hlasem přidušeným žalem. „Ten Kelt, kterého jsi odtáhl –"

„Já vím, že se ti snažil pomoct," přeruší mě Vale ostře, když běží mezi stromy. Jeho hlas se ztiší v šepot. „Nezabil jsem ho. Takže buď *zticha*. Pokouším se ti zachránit život."

Ach, Prastarý, Jules je naživu!

Vynoříme se z lesa u okraje skalnatého srázu a Valeovi se smýkají nohy, jak se snaží zpomalit. Cesta dolů ke Crykesovu poli se podobá spíš klouzání než běhu. Valeovy boty víří prach a posílají z prudkého srázu laviny sypkého štěrku.

Když dorazíme dolů, stáhne mě s sebou na zem. Pevně mě obejme, přitiskne si mě k hrudi a sám se přilepí ke svahu. Pak vytasí hůlku, zamumlá zaklínadlo a vytvoří kolem nás těsný, průsvitný štít. Třepotající se štít brázdí modré blesky, které mi v hlavě bzučí jako statická elektřina.

Valeův oheň vzplane a natáhne se ke mně. Záda mi zaplaví teplo. Látka jeho oděvu a plášť omotaný kolem mě jsou jedinou bariérou, která jeho oheň drží na uzdě, dál od mé kůže.

Mé ruce instinktivně tahají za liány, toužím se ho dotknout, vstřebat žár z jeho štítu. Zoufale se snažím roztavit ledový blok, který se mi pomalu tvoří v nitru. To, co po Fainově pročištění začalo jako pouhý kamínek, je teď velký mrazivý kámen. Vím, že mi chtěl pomoct, ale mé ohnivé jádro je téměř vyhaslé, ohnivá energie rozdrcená pod jeho přívalem vody.

Srdce mi divoce buší a třesu se zimou. Ohlédnu se nahoru na hořící stodolu a v její zadní části uvidím vysekaný nepravidelný otvor.

Únik.

Pohled mi sklouzne k dlouhému příkopu, který se jako had vine za Crykesovým polem. Podél strmého útesu se tam rozprostírá dlouhý zářící štít připomínající kokon. Obklopují ho keltští a urisští vojáci, kteří na něj střílejí planoucí šípy a zářivě modré proudy geomantického ohně. Dva vrčící draci na štít dorážejí drápy a já rozeznávám masu černě oděných Gardneriánů, kteří se choulí uvnitř ochranného kokonu.

Shora se ozve kakofonie skřeků. Zakloním hlavu a zátylkem se dotknu Valeovy hrudi. Nad námi se vznáší obrovské hejno draků, krouží nad Crykesovým polem jako roj smrti. Po celém poli se formují úhledné řady jezdců, kteří se chystají na pochod směrem ke Gardnerii. Přísné formace lemují stráže s pochodněmi a nad jednotkami se objevují safírové štíty vysílané urisskými geomantiky na hydrénách.

Do Valeova štítu narazí ohnivý šíp a okamžitě je sežehnut třaskavým výbojem modrého blesku.

„*Ruus' fayn*," zakleje Vale v alfsigerštině, jednou rukou sevře mé spoutané tělo a posune si mě ke straně hrudi. Druhou rukou namíří hůlku vpřed a štít zacelí zářivě modrý proud.

„Jsou v přesile," řeknu mu. Zuby mi cvakají zimou a znovu přestávám cítit prsty na rukou i nohou. Podívám se směrem ke vzdálenému magickému štítu. Vím, že můj bratr a dědeček jsou nejspíš uvnitř – jak dlouho ale vydrží tak zuřivý útok? „Všechny nás zabijí."

„Ale? To si myslíš?" poznamená Vale suše.

Z úst mi unikne tichý zoufalý vzdech. V očích mě pálí prach a slzy.

Do našeho štítu narazí další šíp a já sebou cuknu.

„Jak dlouho ten štít udržíš?" zeptám se hlasem přidušeným slzami.

„Asi hodinu," odpoví stručně a nevzrušeně.

Vaří se ve mně vztek. Jak může být tak klidný?

Vrcholky hor ozáří tři oranžové exploze. Obří kruhové záblesky světla vrhají na celé pole jantarovou záři.

„Co to přichází?“ zeptám se drsně. „Co nás před nimi asi tak může zachránit?“ Trhnu bradou směrem k armádě Keltů a Urisků.

„Jejich nejhorší noční můra,“ odvětí Vale a krátce, unaveně se zasměje. „Síla mnohem mocnější než jejich draci, démoni a směšné šípy.“

„Další mágové?“ zachraptím pochybovačně. Už teď tu máme nejméně tři mágy vysoké úrovně, kteří se naše lidi snaží zachránit, a přesto se tu krčíme v příkopu a štíty se nám rozpadají.

Vale se nevěřícně rozesměje. „Ne, ne další z *nás*. My jsme v porovnání s ní děti, co si hrají na vojáčky.“

S ní?

Zbláznil se. Musí být šílený. Nikdy jsme neměli žádnou mocnou mágyni.

Zoufale se na něj zamračím. „Co myslíš tím ‚s ní‘?“

Zvedne jedno obočí a pronikavě se na mě zadívá. Když promluví, jeho hlas je nebezpečně klidný.

„Za chvíli se seznámíš s mou matkou.“

9. KAPITOLA

ČERNÁ ČARODĚJKA

Údolím se rozlehne zvuk poplašných rohů. Za horami explodují další oranžové výbuchy a pak postupně utichnou.

Ozvěna rohů ustane a hory se ponoří do děsivého ticha.

Natáhnu krk a podívám se na Valea, ale on upírá pohled na sever.

Vzduch rozčísne hlasitý třesk. Trhnu sebou a přitisknu se k Valeovi. Objeví se světlo, celý horský hřeben se najednou rozzáří jako svíce o slunovratu.

Poplašné rohy se znovu rozezní, když střed záře v horách ještě zesílí. Vystřelí z něj tenký zlatý paprsek, zasáhne blížícího se draka a okamžitě ho rozmetá. Drak se ve vířícím klubku plamenů řítí k zemi.

Ze země pod padajícím zvířetem se ozvou výkřiky a urisští geomantikové k němu vyšlou safírové prameny, které stvůru zachytí do spletité sítě. Hořící drak visí přímo nad praporem vojáků. Ti se v panice rozutíkají a na spořádaném poli vzniká zárodek chaosu.

Ostatní draci na obloze se otáčejí k severu a míří k té zvláštní záři.

Ze středu hory znovu vyrazí zlaté paprsky, v pravidelných salvách pronikají nočním vzduchem, zleva doprava a zase zpátky, rychlé jako třepotání křídel kolibříka. Draci po celé obloze vzplanou a noc rozzáří oranžová světla. Hořící draci padají k zemi a vypukne naprostý chaos. Jeden drak letí obloukem přímo nad nás.

„Velcí bohové," vydechne Vale skrz zaťaté zuby. Jednu paži má nataženou, podpírá ji druhou rukou a vhání do našeho štítu další magii.

Těsně vedle nás dopadne obrovitý drak. Země se otřese a já bolestivě narazím kostrčí na Valeovu kyčel. Přes jeho štít se převalí

kameny, prach a oheň, které nás na chvíli uvrhnou do zamlžené temnoty.

Když se vzduch kolem vyčistí, otočím se k magickému štítu na opačné straně pole, kde se s největší pravděpodobností choulí má rodina. Dva draci se zřítí na zem poblíž štítu, třetí se skutálí po svahu a narazí do skupiny křičících vojáků.

A pak už na obloze žádní draci nejsou.

Muži křičí rozkazy, volají na sebe a zmateně se rozbíhají do všech směrů. Po celém poli hoří stany, všechno je osvětleno oranžovou a žlutou září. Údolí zaplavuje dým stoupající v jantarové mlze.

Zlatá linie na vrcholku hory se stahuje ke středu, záře slábne a rozmazává se. Uvnitř zlatého oblaku se jako hlava kobry vznáší černá masa ozářená tím nadpozemským svitem.

Z černé hmoty vyletí úzké oranžové paprsky a jako ohnivé oštěpy sjedou dolů po hřebeni hory.

Masa se vznese výš a pak klesne přímo nad ohnivou lavinu. Přibližuje se k nám a já si najednou uvědomím, co vidím.

Gardneriánští vojáci v tmavých uniformách. Na dracích. Na *našich* dracích.

Jsou seřazení do tvaru V jako hejno hus. Z přední části formace prší oheň. Z tohoto bodu se přes zbytek rozlévá zlatavý štít.

„*Prastarý*," zalapám po dechu.

Tváří v tvář nepřátelským drakům a postupujícímu magickému ohni se rozpadá veškerý řád. Mladý Kelt se škrábe po nedalekém svahu, oči vytřeštěné hrůzou, špinavý obličej zbrocený potem. Keltští a urisští vojáci prchají na jih a šplhají po srázu, po kterém jsme před chvílí sklouzli. Snaží se dostat do bezpečí, uniknout vražednému roji, který se prohání po poli.

A řítí se k ohnivé řece.

Jeden z Keltů narazí do našeho štítu, zavyje bolestí a padne k zemi. Paže mu exploduje v jiskřícím modrém plameni. Z celého Crykesova pole tryskají bez efektu neuspořádané geomantické záblesky, nad štítem obklopujícím naše draky explodují v neškodném kaleidoskopu proudy barev.

Draci teď letí nízko. Dost nízko na to, abych *ji* uviděla.

Sedí na drakovi v čele, hůlku má zdviženou a s vášnivou zuřivostí vrhá ohnivé koule. Z druhé ruky jí prýští zlatý štít a jako

hořící proud vzduchu se táhne dozadu přes ostatní draky. Tvář má zkřivenou v krvežíznivém válečném pokřiku.

Její bojový oheň kolébá mým tělem zbaveným magie.

Dlouhé černé vlasy za ní vlají jako temný plamen, když se přibližuje a zaplavuje údolí ohněm.

Skrz mezeru v kouři vidím její tvář. Naše pohledy se střetnou. Její obličej je tak podobný Valeovu – ostré linie, třpytivá kůže, divoké oči.

Valeova matka.

Vznese se vzhůru, linie mágů ji doprovází, obkrouží křivku srázu, stoupá nad náš příkop, břicho jejího draka je na chvíli tak blízko, že rozeznávám jednotlivé šupiny. Vlna jejího ničivého ohně narazí do našeho štítu a přelije se přes nás s ohlušujícím burácením.

Prostupuje mnou sálající žár. Jsem tak prázdná, bez ohně, bolestivě studená. Vykřiknu, neschopná ovládnout svou touhu po ohni, zoufale chci splynout s ohnivou magií, o kterou jsem byla připravena. Napínám se ke štítu, k ohnivé řece, snažím se vyprostit ruce z pout.

Vale mě pevně drží, zatímco se pokouším osvobodit. Jsem omámená touhou po plamenech, oddělená od vlastního těla. Valeova paže se třese, jak se snaží udržet štít a zároveň mě držet dál od něj, zatímco svět pohlcuje oheň.

Svět vzplane oranžově a potom žlutě. Pak oslňující bílou.

A nakonec zčerná.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Vzpurné mágyně**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.